

UNA NOVEL·LA SOBRE LA SUPLANTACIÓ GUANYA EL PREMI RAMON LLULL

La nit de Carme Riera

La concessió del premi Ramon Llull a la mallorquina Carme Riera ve a confirmar la trajectòria d'aquesta escriptora, que té entre la seua producció alguns dels més importants 'best sellers' dels últims anys. L'autora ha fet una novel·la molt diferent al que ens tenia acostumats.

Xulio Ricardo Trigo

Obres com *Te deix amor, la mar com a penyora* o *Jo pos per testimoni les gavines* van descobrir al públic lector una narradora de singular estil que sabia connectar amb tipus molt diferents de lectors. Ara, després de quasi quinze anys i molts llibres a l'esquena, Carme Riera ha rebut un dels premis més importants de la narrativa catalana, el Ramon Llull que convoca anualment l'Editorial Planeta, un premi que s'ha convertit en una mena de petit Planeta i que han guanyat escriptors tan importants com Pere Gimferrer,

Joan Perucho, Olga Xirinachs o Valentí Puig. Encara sorpresa per la notícia i atabalada per periodistes i fotògrafs, Carme Riera va explicar-nos, dins dels límits del permisible, les principals característiques de la seua novel·la.

—*Et basares en alguna experiència personal a l'hora d'escriure Persona* vol dir màscara?

—No, no, aquesta és una novel·la d'imaginació, amb nous elements narratius i molt menys lírica que el que jo feia abans.

—*¿Quins són aquests nous elements?*

—És una novel·la d'acció, on suc-

ceeixen bastants coses, on hi ha una intriga amb un personatge que en suplantava un altre, és a dir, que manté el lector en certa mesura en tensió, ¿no? Jo havia fet fins ara coses més intimistes, més líriques, més parlant de l'interior de les persones. Vaig intentar fer una novel·la divertida i, sembla, per la poca gent que l'ha llegida, que ho vaig aconseguir una mica.

—*¿Per què aquest canvi?*

—Doncs perquè també m'interessava tocar aquesta vessant de la qüestió, em semblava que podia tenir interès.

—*¿Quin és el tema de la novel·la?*

—Bé, es basa en una suplantació, és

un escriptor que en suplanta un altre i això em dona peu per a tractar un tema que a mi m'interessa molt, com és el tema de la identitat. És una novel·la on la literatura hi és al darrere. Aquest tema m'interessa molt i estic fent un llibre de contes que parlen sobre escriptors o sobre l'escriptura. Vull saber per què la gent escriu, què vol dir quan escriu i quins problemes té; aquest tema resulta molt rendible per a un escriptor i esdevé divertit. Per altra banda, la novel·la és la història d'un personatge que investiga sobre un desaparegut, però no puc dir més perquè la gràcia és que la gent la llegesca.

—*¿Has volgut entrar un poc dins de la novel·la negra, tan freqüent ara?*

—No, jo crec que no té res a veure amb la novel·la negra. A més, la novel·la sempre ha de tenir una intriga, un misteri.

—*¿Té alguna cosa d'autobiogràfica?*

—No, gens ni mica.

—*¿Pensaves en algun en concret quan escrivies sobre escriptors?*

—No pensava en una sola persona. Potser la imatge física me la va inspirar una persona que jo he admirat moltíssim, un concunyat de García Lorca que es deia José Fernández Montesinos i que va ser professor en l'Autònoma

uns mesos abans que tornàs a morir a Califòrnia on havia estat exiliat. Però a banda de la imatge física només tenen a veure que ambdós eren grans seductors.

—*¿Quina impressió va causar la novel·la en aquests lectors de què parles?*

—Doncs, l'ha llegida molt poca gent, una amiga meva que s'ho llegeix tot i una crítica americana que acostuma a fer-ho. Crec que coincideixen en el fet que la vessant narrativa és la més interessant, ja que es narra un aspecte extern i no és aquest viatge a l'interior que jo feia sempre.

—*Des de Te deix amor, la mar com a penyora fins aquesta Persona vol dir màscara, que, com dius, potser es titularà Joc de miralls en l'edició definitiva, ¿com veus la teua trajectòria com a novel·lista?*

—És molt curta, ja que només he fet dues novel·les i mitja. No ho sé, perquè sé molt bé el que vull fer quan escriu un conte, perquè sé molt bé el que vull fer quan escriu un conte, perquè hi ha un principi d'economia que m'ho lliga tot, però en una novel·la no sabria dir exactament quins són els elements que més m'interessen, és un món molt més difícil, però un conte també

ho és perquè has de donar-li una intensitat i una tensió enorme, ¿no? En un conte no pots badar ni un segon, en una novel·la sí que pots badar en una plana si vols, però potser sóc més conartista, en el sentit bo de la paraula, que novel·lista. Més endavant ho podré analitzar amb més perspectiva.

—*¿Es portarà al cinema aquesta novel·la?*

—Potser sí, però a mi m'ha passat una cosa molt divertida i és que hi ha dos guions fets sobre un conte d'*Epitèlis tendríssims* i sobre *Una primavera per a Doménico Guarini*, però mai han anat endavant, encara que els tinc i estan fets.

—*¿Per què vas utilitzar el pseudònim de Blanca Picany, la dona de Ramon Llull, a l'hora de presentar-te al premi?*

—Em va semblar que em donaria sort, que presentar-se al Ramon Llull amb el nom de la seva dona era un element favorable.

—*¿Quin llibre destacaries d'entre la teua producció?*

—El que estic fent ara, no aquest sinó un altre, el que estic treballant ara. Mai el que fas et satisfà plenament i has d'esperar el pròxim, és un joc del qual mai veus el final. □

FONOTECA DE MATERIALS

La primera col·lecció discogràfica amb gravacions de documents sonors originals, recollits directament de la tradició oral de cantadors i sonadors populars valencians.

Vol. I al VI.—Estoig amb materials variats.

Vol. VII.—Morella. Tocs tradicionals de dolçaina.

Vol. VIII.—Algemesí. Danses de la processó.

Vol. IX.—Titaguas. Música tradicional.

Vol. X.—Cant dels Pelegrins de les Useres.

Vol. XI al XIII.—Alt Palància. Música tradicional.

Vol. XIV al XIX.—Estoig amb materials variats.

Vol. XX.—Campanes de la Vuitava del Corpus. El Patriarca.

Ja a la venda: DIFUSIÓ MEDITERRÀNIA.
C/. Sagunt, 173-13 • VALÈNCIA - 366 15 29

 GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA